

46. fejezet - Haditanács

Perselus Piton Dumbledore Menedékének folyosóján állva figyelte, ahogy Harry megidéri fénylő szarvasát, és a tőle tanult varázslattal üzenetet küld vele.

„McGalagony professzor! Tudomásomra jutott, hogy Voldemort egy hét múlva támadást tervez a Roxfort ellen. Kérem, hívja össze holnap este a Főnix Rendjét, és találkozzunk takarodó után, a hetedik emeleten, Badar Barnabás festménye előtt.”

Miután Harry patrónusa eltűnt az iskolába küldött üzenettel, nem kellett sokáig várniuk. Minerva McGalagony válasza rövidesen megérkezett.

„Aki meg tud jelenni, ott lesz holnap este tízkor, ahol kívánja. Vigyázzon magára, Potter!”

- Minden rendben - fordult Harry a mellette várakozó Pitonhoz. - Holnap este a Szükség Szobájában összeül a Főnix Rendje.

A bájitalmester komoran bólintott, majd a fiú felé nyújtott egy újabb, teli fiola elmevédő elixírt.

- Gondoltam, már fogytán lehet a készleted.

Miután az üvegcsét a meglepett fiú kezébe nyomta, lobogó talárral eltűnt a folyosó kanyarulatában.

Harry lefekvés előtt üzenetet küldött a barátainak, hogy értesítette őket a gyűlés időpontjáról, kérve, hogy ők is legyenek ott.

Ginny nagyon hiányzott neki, és szörnyen aggasztotta, hogy nem beszélhet kedvesével, és nem tudja, mi van vele. Eldöntötte, hogy bármi történt is legutóbb, a fél pár ikertükröt mindenképpen visszaadja neki, hogy tarthassák a kapcsolatot, amíg nincs az iskolában.

Másnap este már sötétbe burkolózott a táj a csillagos égbolt alatt, amikor három alak lépett ki Dumbledore Menedékének ajtaján. Piton mogorván öltötte magára a kölcsönkapott láthatatlanná tévő köpenyt, Harry pedig reménykedve pillantott Aberforth Dumbledore-ra. Bár nem volt könnyű meggyőznie, végül sikerült rábeszélni az idős varázslót is, hogy tartson velük. Úgy gondolta, hogy amikor beszámol a rend tagjainak, a varázsló a megfelelő pontokon alátámasztja majd az utóbbi hónapok történéseit, és abban is reménykedett, hogy segítségével könnyebben meg tudja győzni őket Piton helyzetéről.

- Még mindig nem hiszem, hogy van értelme ennek az egésznek - morogta Piton a sötétben, miközben a hoptanálási pont felé gyalogoltak.

- Csak bízd ránk magad, Perselus! Ha nem jól mennek a dolgok, egyszerűen a köpeny alatt maradsz és kész - felelte Aberforth. Hallatszott a hangján, hogy már elege van a bájitalmester húzódozásából.

- Még azt kell hinnem, hogy fél - jegyezte meg Harry, és nem is csalódott. Piton ezután már egy árva szót sem szólt.

A Roxfort kastély hetedik emeletén jókora csődület fogadta Harryt, Aberforth-t és a láthatatlanul mögöttük lépkedő Pitont. Legalább húszan álldogáltak Badar Barnabás festménye előtt, akit szokás szerint agyba-főbe vertek a trollok.

Minerva McGalagony éppen Ronnal és Hermionéval vitatkozott a többiek figyelmének középpontjában, így kissé mekésve vették észre az érkezőket. Ott volt Arthur és Molly Weasley, Fred, George és Charlie, Bill és Fleur, Remus Lupin, Tonks, Hagrid, Kingsley Shackbolt, Rémszem Mordon, Emmeline Vance, Elphias Dodge, Dedalus Diggle, Flitwick és Bimba professzor, Madam Hooch, Horatius Lumpsluck, valamint a tanári kar többi tagja, sőt, legnagyobb meglepetésükre a feltehetően frissen szabadult Mundungus Fletcher is.

- Mit történt? - kérdezte Harry, miután mindenkit üdvözölt, és azoknak, akik nem ismerték bemutatta a vele lévő idős varázslót.

- Ronnak ágyban van a helye takarodó után - vette át a szót, és lépett előre ingerülten Molly Weasley.

- De anya! - méltatlankodott vörösre gyúlt arccal a fiú.

- Mrs. Weasley, én hívtam ide Ront és Hermionét - mondta Harry, és minden bátorságát összeszedve kihúzta magát az asszony előtt. - Be szeretnék számolni a Rendnek néhány fontos dologról, aminek nagy részéről a barátaim már eleve tudnak, tehát semmi akadálya, hogy jelen legyenek.

- Hát jó! Legyen! Az én szavam itt már úgysem ér semmit - pityeredett el a boszorkány, mire férje a karjaiba vonta, és félrehúzódva igyekezett megvigasztalni.

Harry megpróbálta kiszorítani tudatából az iménti közjátékot, és fel-alá kezdett sétálni a szemközti sima falfelület előtt.

„*Kell egy hely, ami a Főnix Rendjének új, biztonságos főhadiszállása lehet. Kell egy hely...*”

Nemsokára megjelent a falban a boltíves, szépen faragott ajtó, és Harry a jelenlévők meglepett tekintetétől kísérve nyomban belépett. Odabent ámulva nézett szét, akárcsak a többiek, akik sorban követték.

Az eléjük táruló, kör alakú terem falait vörös-arany falikárpit, a padlót puha vörös szőnyeg borította. A helyiség közepén egy hatalmas, kör alakú asztal állt, a közepén aranyozott főnix berakással. Harry a szoba szemközti falán látható festményre függesztette tekintetét, és megdermedt. A képről Albus Dumbledore nézett le rá átható kék szemével, félhold alakú szemüvege fölött.

- Nahát! Hogy kerül ide, Dumbledore professzor? - lépett közelebb a fiú.

- Jó, hogy látlak, Harry. A többieket szintén örömmel üdvözlöm - biccentett a rendtagok felé a varázsló. - Milyen helyiség ez, fiam? - fordult ismét Harryhez, miután alaposan körülnézett a teremben.

- Ez a Szükség Szobája. Azt hiszem, ez az állapota nem más, mint a Főnix Rendjének ideális főhadiszállása.

- Valóban. Akkor hát, nem véletlen, hogy egy portrém itt is található - kacsintott rá Dumbledore professzor.

Jó néhány percbe beletelt, mire mindenki váltott néhány szót a volt igazgató portréjával, és utána megtalálta a helyét az asztal körül. Amikor végre mindenki helyet foglalt, mindössze egyetlen szék maradt üresen. A fiú óvatosan úgy intézte, hogy a szabad hely tőle jobbra legyen, közvetlenül mellette, annak túloldalán pedig a szintén ügyesen helyezkedő Aberforth foglalt helyet. A fiú balján Hermione és Ron ültek egymás mellett.

- Köszönöm, hogy aki tudott, eljött - emelkedett szólásra az igazgatónő. - Ezt a gyűlést Harry Potter kérésére hívtam össze, mert állítólag nagyon fontos hírei vannak számunkra.

Harry felállt, megköszönte a torkát, és beszélni kezdett.

- Így van. Ha valaki nem ismerné, ez a terem ahol vagyunk a Szükség Szobája. Különlegessége abban rejlik, hogy mindig azt a funkciót elégíti ki, amelyet megidézője igényel. Ezúttal a Főnix Rendjének ideális főhadiszállását kértem, és amint láthatják, meg is felel ennek a célnak. Ráadásul teljesen feltérképezhetetlen.

- Milyen támadásról szerzett tudomást, Potter? - tért a tárgyra McGalagony professzor. - Mondjon el mindent!

- Biztos forrásból értesültem róla, hogy Voldemort rövidesen megtámadja a Roxfortot. - A jelenlévők nagy részének elakadt a lélegzete, néhányan viszont hitetlenül csóválták a fejüket, láthatóan kétségbe vonva szavait. - Feltehetőleg egy áruló tartózkodik a kastélyban, ezért kénytelen vagyok indítványozni, hogy minden jelenlévőt ellenőrizzünk le, nem áll-e Imperius átok, vagy Százfűlé-főzet hatása alatt, mielőtt előadnám, amit tudok.

A Rend Tagjai közül néhányan megbotránkozva néztek össze ekkora szemtelenség hallatán, és morgolódni kezdtek.

- Hogy képzelhetsz rólunk ilyesmit, fiacskám - nyekeregte Dedalus Diggle, és ezúttal nyoma sem volt arcán az első találkozáskor látott tiszteletnek. McGalagony professzor is furcsán méregette a fiút, de Mordon közismert paranoiája ezúttal kapóra jött.

- A fiúnak igaza van - recsegte a kivénhedt auror. - Ha valóban fontos a kölyök mondanivalója, akkor ez a legkevesebb, amit meg kell tennünk!

- Rendben van, Alastor, akkor hát lásson neki.

Legalább fél órába telt, mire minden jelenlévőt megvizsgáltak a szükséges varázslatokkal. Mordont Shacklebolt vizsgálta meg, és miután bebizonyosodott, hogy mindannyian befolyásolás mentes állapotban, és saját személyükben vannak jelen, kissé elégedetlenül foglalták el ismét a helyüket.

- Most már rátérhet a mondanivalójára, Potter! - szólította fel az igazgatónő Harryt, aki ezután végre fenntartások nélkül beszélni kezdett.

- Voldemort alig egy hét múlva kétfrontos támadást tervez. Először a muglik futball kupa döntőjén egy elterelő támadást fognak végrehajtani az óriások és a dementorok. Ezalatt egy második hullámban Voldemort és az összes halálalfaló ide fog hoppanálni a kastély bejáratához.

- Az lehetetlen! - vágott közbe az igazgatónő, és többen helyeslően bólogattak a kijelentésre. - Mindenki tudja, hogy a birtok területén nem lehet hoppanálni.

- Így van. A kastély falai között kialakított hoppanálás-gátló teret azonban az alapítók által létrehozott, óriási óraszerkezet működése terjeszti ki a birtok egész területére. Voldemort tervei szerint valaki meg fogja állítani az ingát a megfelelő időpontban, így akadálytalanul ostrom alá vehetik a kastélyt a halálalfalók.

- Harry, van erre valami bizonyítékod is? - kérdezte Mr. Weasley.

- Igen, de erre kicsit később szeretnék visszatérni. Van még néhány dolog, amit tudniuk kell.

- Folytasd csak, Harry, hallgatunk - bízta Lupin.

A fiú segítséget remélve nézett barátaira, akik ugyan megszeppentek a hallottaktól, mégis biztatóan mosolyogtak rá. Mély lélegzetet vett, és feltette a legfontosabb kérdést.

- Hallottak már valaha horcruxokról? - A teremben néhányan kövé dermedtek, a többiek pedig értetlenül tekingettek a többiekre. Harry nem is várt választ a költői kérdésre, hanem folytatta. - Ez egy réges-régen elfelejtett, tiltott varázslat, mely bizonyos szempontból halhatatlanná teszi azt, aki véghezviszi. - A hallgatóság döbönt csendben hallgatta. - Ha valaki gyilkosságot követ el, a lelke meghasad, majd néhány pillanat múlva ismét összeforr. Voldemort az egyik legsötétebb, ősi fekete mágia segítségével az így leszakadt lélekdarabokat egy-egy számára nagy jelentőséggel bíró tárgyba zárta. Amíg a lélek minden fellelhető darabját nem pusztítják el, az illető nem hal meg, legfeljebb elveszíti a testét. Pontosan ez történt vele, tizenhat évvel ezelőtt.

- Tehát Tudjukkít nem lehet megölni? - motyogta Mrs. Weasley remegő ajkakkal.

- Addig nem, amíg minden horcruxot el nem pusztítottunk.

- Hogyhogy mindet? - kérdezte tárgyilagos hangon Rémszem. - Hány van neki?

- Tudomásomra jutott, hogy eredetileg hetet szándékozott készíteni. - A néma csendben a kétségbeesés hangulata terjengett. - Dumbledore professzor úgy sejtette, hogy Voldemort hat horcruxot hozott létre, és így hét részre szakította a lelkét. Az is lehet, hogy valóban hét volt, és a hetedik horcrux akkor semmisült meg, amikor a rólam visszacsapódó halálos átok elpusztította Voldemort eredeti testét. Az egyik horcruxból akkor szakadhatott ki a beleültetett lélekdarab, amely utána megkezdte munkálkodását, visszatérése érdekében. - A hallgatóság pissenés nélkül, dermedt csendben hallgatta a fejtegetést. - Szerencsére már csak egyetlen horcrux létezik, a többi sikerült elpusztítani. Az igazgató úr halálának estéjén is az egyik horcrux megszerzéséért hagytuk el az iskolát, de sajnálatos módon semmi sem úgy sikerült

azon a napon, mint ahogy kellett volna. - Harry mélyet sóhajtott, és egy kis ugrással folytatta a beszámolót. - Az első horcruxot sok évvel ezelőtt Regulus Black és egy társa pusztították el, a tárgy, amely a lélekdarabot őrizte Mardekár Malazár medálja volt. A másodikat, amit Lucius Malfoy csempészett Ginny Weasley keze ügyébe amikor másodéves voltam, nekem sikerült megsemmisítenem, amikor megöltem a Titkok Kamrájában élő baziliszkuszt, és Tom Denem naplójába dőfem a kígyó mérgefogát. A harmadikat, a Voldemort nagyapjától származó Gomold-gyűrűt Dumbledore professzornak sikerült elpusztítania, amikor a keze súlyosan megsérült, ahogy később mindenki láthatta. A negyedik ereklye szintén az egyik iskolaalapítótól származik, és nem más, mint Hollóháti Hedvig kristály fülönfüggője, amit Ron és Hermione segítségével sikerült megszereznünk és megsemmisítenünk. Ez éppen itt történt a Szükség Szobájában, illetve a helyiség egy másik állapotában, amikor megnyitottuk, majd örökre bezártuk Voldemort-kürtőjét, amit a Titkok Kamrájának ötletéből kiindulva hozott létre. Az ötödik horcrux nem volt más, mint Nagini, a Sötét Nagyúr kígyója. A tavaszi etetés idején sikerült becserkészni, megölni, majd a belézárt lélekarabot semlegesíteni. Már csak egyetlen lélekdarab van hátra.

- Azt meg tudod mondani, fiam, hogy hol van, és micsoda az utolsó horcrux? - kérdezte Mordon. - Segíthetnénk az elpusztításában.

- Ezt sajnos még nem tehetem meg. Annyit azonban elárulhatok, hogy már a birtokomban van - jelentette ki Harry, és nagyon remélte, hogy nem feszegetik tovább a kérdést. - Tizenhét évvel ezelőtt született egy jóslat, melynek alapján én vagyok az egyetlen, aki végleg elpusztíthatja őt. A lényeg az, hogy személyesen kell találkoznom Voldemorttal ahhoz, hogy megsemmisíthessem a hatodik horcruxot, és utána őt magát is.

Erre talán még az eddiginél is fagyosabb lett a hangulat. Látszott, hogy többen kétségbe vonják Harry szellemi állapotát a kijelentés hallatán.

- Megörültél, Harry drágám? - rebegte Mrs. Weasley remegő szájszéjjel.

- Tudom, mit csinálók - jelentette ki határozottan, és zavartalanul folytatta gondolatmenetét. - Hogy erre lehetőségem legyen, a támadás során pontosan a megfelelő helyre kell terelnünk őt, és mivel engem keres, én leszek az a csalétek, amivel csapdába csalhatjuk, hogy végre véget vessünk az életének és ezzel az egész háborúnak is.

- Te nem lehetsz csalétek! - pattant fel egyszerre Ron, Hermione és Lupin.

- Nincs más választásom. Nem leszek akkora veszélyben, mint mások, ugyanis engem valamiért - nyelte egyet, és remélte, hogy nem tűnik fel, hogy elhallgat valamit - élve akar és sértetlenül. Ez egyértelmű volt abból, amit Bellatrix Lestrange-től hallottam.

A rend tagjai a gondolataikba merülve igyekeztek feldolgozni a hallottakat.

- Lenne még valami - folytatta Harry. - Hogy sikerrel végrehajthassam a feladatomat, segíteniük kell egy létfontosságú dologban: ha a támadók között megjelenik Draco Malfoy, azonnal el kell kábítani, és biztonságba helyezni, hogy semmilyen sérülés ne érhesse.

- De hát az egy rohadt féreg! Benne volt Ginny elrablásában is! - méltatlankodott Ron.

- Ez most nem számít. Valakinek az élete múlik ezen, sőt lehet, hogy közvetve az enyém is, és akkor nem tudok ennek véget vetni. MINDENKÉPPEN élve és épségben kell maradnia Draco Malfoynak! Meg kell ígérned, Ron!

Ron nagyot fújt, de végül beleegyezően bólintott, mellette Hermione szeme viszont szokatlanul csillogott.

- Harry, drágám, hogyan tudtad mindezt véghezvinni? - kérdezte könnyeit törölgetve Molly Weasley.

- Természetesen nem egyedül csináltam. A kutatásban végig a segítségemre volt Ron és Hermione, és az egyik horcrux megsemmisítésében ők is részt vettek.

- Ezek a varázslatok olyasmik, amiket még a felnőtt varázslók nagy része sem ismer, sőt, nem is hallottak róla. Kitől tanultad a varázslatot, amivel el lehet pusztítani egy horcruxot? - faggatta átható tekintettel Rémszem Mordon.

- Ez a másik legfontosabb dolog, amiért ma itt vagyunk - jelentette ki Harry. - A barátaimon kívül két ember állt még mellettem, akikre az utóbbi hónapokban bármikor számíthattam. Az egyikük Aberforth Dumbledore, aki nem sokkal ezelőtt még Godric's Hollow-ban élt, és végig megfigyelés alatt tartotta a szüleim hajdani házát. A másik személy eddig már annyiszor mentette meg az életem, hogy meg sem tudom számolni. Ő nem más, mint az a titokzatos áldozat, akinek a házát néhány hónappal korábban porig rombolták a halálfalók. Mindketten azért vagyunk még életben, mert amikor az illető éppen Aberforth pincéjében haldoklott, én véletlenül, megrögzött kíváncsiságomnak hála még időben rátaláltam. Voldemort kígyója marcangolta szét a végtagjait, akárcsak Mr. Weasleyt annak idején, csak hogy neki sokkal súlyosabb volt az állapota. Amikor visszatértem a Roxfortba, addig kutattam Piton professzor könyvei között...

- Bejutott Perselus Piton lakrészébe!? - kapta fel a fejét Mordon és Shacklebolt.

- Igen, de ez most nem fontos. A lényeg az, hogy találtam egy megfelelő receptet, és Aberforth segítségével egy heti munkával sikerült előállítanunk a gyógyírt. Igaz, kellett hozzá némi sárkánytojás héj is... - Harry pillantása a szélesen vigyorgó Charlie Weasleyre esett, de nem esett ki a szerepéből, hanem folytatta. - Amikor az illető felépült, kiderült, hogy nagyon sok segítséget tud nyújtani a küldetésem során. Megtanított a Megtestesült Szeretet Varázsára, amelynek segítségével elpusztítható még a legsötétebb mágia is. Bebizonyosodott, hogy ő maga volt Regulus Black társa az egyik horcrux elpusztításában. Kiderült, hogy ő Hollóháti Hedvig örököse, és segített utánajárni, mi történt az alapító ereklyéjével. Az ő vezetésével sikerült becserkészni a kígyót, és végül el is pusztította a benne lakozó lélekdarabbal együtt. Legutóbb pedig velem tartott, amikor Ginnyt elrabolta Bellatrix Lestrange, és megmentette mindkettőnk életét. Amióta felépült, folyamatosan információkat szerzett a halálfalók és Voldemort terveiről, és azonnal értesített a várható támadásról.

- Árudd már el ki ez a hatalmas varázsló! - kiáltották az ikrek, akikhez nyomban Ron is csatlakozott.

Harry pillantása Hermionéra esett. A lány pont úgy festett, mint aki alig bírja türtöztetni magát, hogy a padból kiesve ne jelentkezzen, ugyanis egyedül ő következtette ki a feltett kérdésre a választ.

- Egy olyan emberről van szó, aki teljes bizalmamat élvez, akár csak mindkét Dumbledore fivérét immár tizenhét éve. Ő nem más, mint Perselus Piton.

A hatás nem maradt el. A pillanatnyi csend után kitörő hangzavarban Harry aggódva pillantott a jobbán lévő, üresnek látszó székre. Egy könnyed mozdulattal annak karfájára tette kezét, és nyomban megérezte a köpeny takarásában rejtő férfi megfeszülő karját.

Hirtelen színes szikrák röppentek a levegőbe, és mindenki elhallgatott, amikor pálcáját felemelve szólásra emelkedett Aberforth Dumbledore.

- Mielőtt meggondolatlanul ítélnének, meg kéne hallgatniuk engem, és Albus is erről a dologról. - A többi jelenlévő elnémulva ereszkedett vissza a helyére, és az idő varázsló cserzett arcára függesztették tekintetüket. - Ugye nem képzelnék annyira bolondnak, hogy egy *valódi* halálfalót, és öcsém alávaló gyilkosát a házamba fogadom, sőt ápolom? - Mindenki némán meredt a szoba különböző pontjaira, de nem mertek a varázsló szemébe nézni. - Tizenhét évvel ezelőtt megkötöttem egy Megszeghetetlen Esküt a fivérem és Perselus Piton között. Az a férfi attól a perctől kezdve nem volt többé halálfaló, hanem kizárólag Albus beépített embere, aki az életével fizetett volna, ha megszegi hűségkijűt, és nem védelmezi akár az élete árán is Harry Pottert.

A legtöbb rendtag erre felhőrdült, és kérdőn tekintettek a falon függő portréra. Albus Dumbledore rezenéstelenül állta a tekintetüket.

- Azt hiszem, eljött az ideje, hogy néhány dolgot megosszak mindnyájukkal.

Az összes jelenlévő Dumbledore professzor portréjára pillantott, aki sorra mindenkinek a szemébe nézett, mielőtt folytatta volna.

- Több mint egy évvel ezelőtt Piton professzor kényszer hatása alatt Megszeghetetlen Esküt tett arra, hogy végrehajtja Draco Malfoy titkos megbízatását, ha ő erre képtelen lenne. Ez később pontosan így is történt. Már a tanév kezdetén tisztában voltam esküje tényével, holott ő akkor még nem is sejtette, mi a fiú valódi feladata. Tehát akarata ellenére, az én kifejezett utasításomra cselekedett, amikor Draco Malfoy helyett kimondta rám a halálos átkot. Ha ő nem hajtna végre, bizonyára megtette volna a szintén jelen lévő Fenrir Grayback, vagy a Carrow testvérek egyike. Ezzel elvesztettük volna leghatékonyabb kémünket, és Harrynek sem tanítója, sem informátora nem maradt volna a harc folytatásához. Valójában pontosan erről volt szó. Ha mindketten meghalunk, ki fog segíteni Harrynek a továbbiakban? Én már előző nyáron komoly sérülést szenvedtem. Mivel tudtam, hogy gyengeségemet kihasználva mindenképpen az életemre törnek, minden Voldemorttal kapcsolatos információt átadtam Harrynek a tanév során. Harry levele, amit mágikus örökségként hagytam rá tökéletesen alátámasztja, amit az imént elmondtam.

- Akkor tehát ezért kell a Malfoy fiút életben hagyni - morogta maga elé elégedetlenül Mordon.

- Így van, Alastor. Harrynek szüksége van Perselus Piton segítségére, hogy befejezze a küldetését. Nélküle elbukik.

- Hol van most Piton? - kérdezte kissé habozva az igazgató. - Ha így áll a helyzet, tudatnom kell vele, hogy ha nem kelt feltűnést az aurorok és a diákok körében, bármikor bántatlanul visszatérhet a kastély falai közé, és használhatja a lakosztályát.

Ezt a pillanatot választotta a bájitalmester, hogy egy váratlan mozdulattal lerántsa magáról a láthatatlanná tévő köpenyt. Kihívó tekintettel végignézett a jelenlévőkön, akik dermedten ültek, és moccanni sem mertek. Ron leesett állal bámulta a férfit, akit látatlanban eddig hősként tisztelt, Hermione ajkain viszont halvány, mindentudó mosoly játszott.

- Megtisztelő, Minerva. Alkalomadtán előfordulhat, hogy élni fogok a lehetőséggel - jelentette ki vontatott hangon.

Hogy megtörje a fagyos hangulatot, Harry ismét a rend tagjaihoz fordult.

- A legfontosabb dolgunk most az, hogy megbeszéljük a tennivalókat. Meg kell erősítenünk a Roxfort védelmét, különös tekintettel az óratorony állandó őrzésére. Szívesen felajánlom a rend számára a Tekergők Térképét. - Elővette tarisznyájából a négyrészt hajtogatott pergament, és kiterítette az asztal közepére. - „Esküszöm, hogy rosszban sántikálok” - motyogta. A lapon fokozatosan kirajzolódott a Roxfort alaprajza, majd megjelentek rajta a névvel ellátott apró pontocskák is. - Ez a térkép bizonyára ismerős néhányuknak. - Pillantása végigsiklott Lupin és az ikrek arcán. - Minden személy helyzetét megmutatja az iskola területén, sőt animágiával, vagy Százfülé-főzettel sem lehet becsapni. A titkos folyosókat is ábrázolja, kivéve a Szükség Szobáját. Javaslom, hogy valaki állandóan őrködjön itt a főhadiszálláson, és kísérje figyelemmel a térképen megjelenő személyek mozgását. Ezen kívül tervet kell kovácsolnunk egy várható támadás esetére, és az óratorony állandó védelmére.

- Igaza van, Potter - vette át a szót McGalagony professzor. - Egy személy állandóan őrködni fog itt, és azonnal riadót fűj, ha bármi rendelleneset észlel.

- Javaslom, hogy azok a hatod és hetedéves diákok, akik rendszeresen részt vettek idén az SVK szakkörön, álljanak készenlétben, hogy a fokozott védelemmel ellátott klubhelyiségekbe kísérjék, és védelmezzék a fiatalabb diákokat - javasolta Bill Weasley.

- Én inkább annak a pártján állok, hogy küldjük haza a tanulókat, és zárjuk be az iskolát - ellenkezett Bimba professzor. - A minisztérium nem fogja ellenezni, ha megtudja az indokokat.

- Ha értesítjük a minisztériumot, bizonyára azonnal bezáratja az iskolát - ellenkezett Harry. - Ha véget akarunk vetni ennek a háborúnak, akkor minél hamarabb végre kell hajtanom a küldetésemet.

- Igaza van Harrynek - csatlakozott hozzá Hermione. - Most felkészülhetünk ellene, és hazai terepen szállhatunk szembe vele. Talán ez az utolsó ilyen lehetőség.
- Egyetértek. Ha jól felkészülünk, akár a magunk hasznára is fordíthatjuk az egész támadást - érvelt Lupin.
- Mire gondol?
- Ha elcsípjük az árulót, és a támadók megérkezése után visszaállítjuk a hoptanálás-gátló teret, akár foglyul is ejthetjük őket.
- Felkészülhetünk erre a lehetőségre is - jegyezte meg felderülve az igazgatónő. - Annyi bizonyos, hogy a legjobb esélyünk abban rejlik, hogy a halálfalók számítanak a meglepetés erejére, miközben mi teljesen felkészülve fogadjuk őket. Mi a véleménye, Kingsley? - fordult a férfihez McGalagony.
- Szerintem sem lenne tanácsos nyíltan a minisztériumhoz fordulni. Nem tudnánk hitelesen bizonyítani, hogy támadás készül, csak ha felfedjük Pitont, és talán Harry szándékait sem tudnánk eltitkolni. Ha viszont ez is kiszivárogná, az sokkal rosszabb következményekkel járhat. Valamilyen módon mégis figyelmeztetni kellene a minisztert a muglik elleni támadásra, hogy időben be tudjanak avatkozni. El kell kerülni a vérontást.
- Ha legközelebb találkozom Scrimgeourral, bogarat ültetek a fülébe - ajánlotta Mordon. - Majd azt mondom, hogy legilimenciával jutottam az információhoz a Zsebkosz Közben egy sötét alaktól, de meglépett előlem az illető.
- Jó ötlet - felelte az igazgatónő.
- Minerva, nem gondolja, hogy itt az ideje, hogy a három kölyköt is felvegyük a Főnix Rendjébe? - kérdezte Mordon.
- Azt hiszem, hogy ezek után senki nem nevezheti őket *kölyköknek* - jegyezte meg Lupin. - Szerintem többet tettek az utóbbi hónapokban, mint mi az utóbbi években.
- Jogos a kérés - szögezte a rend vezetője, és a három fiatal felé fordult. - Szándékukban áll letenni az esküt, és a Főnix Rendjének teljes jogú tagjaként harcolni a hatalomra törő sötét mágusok ellen?
- Igen - felelték mindhárman kórusban.
- Akkor szavazzunk! Ki szeretné, hogy ez a három ifjú csatlakozzon hozzánk?
- Molly Weasley kivételével mindannyian feltartották a kezüket.
- Akkor hát emeljék fel pálcáikat, és mondják utánam: Esküszöm, hogy a Főnix Rendjének tagjaként harcolok a sötét varázslók ellen, társaimat és az ártatlanokat minden erőmmel segítem, és megvédelmezem.
- Mindhárman egyszerre ismételték utána az eskü szövegét. A végén McGalagony professzor a pálcáját sorra hozzáérintette mindhármukéhoz, mire arany szikrák pattogtak belőlük a levegőbe.
- Térjünk át a következő pontra. Piton professzor, hallani szeretnénk öntől is a támadásra vonatkozó információkat.
- A bájitalmester szeme megrebbent a *professzor* megszólítás hallatán, de magabiztosan felállt, és elismételte mindazt, amit előző éjjel Harrynek mondott.
- A Sötét Nagyúr május 16-án, Londonban, a Wembley Stadionban fog támadni, a Futball Kupa döntőjén. A mérkőzés délután három órakor kezdődik. A végén eluralkodó örömnep és a kupaátadási ceremónia idején támadnak majd az égből az összevont dementorseregek, és a Nagyúrhoz csatlakozott óriások, akiket zsupszkulccsal fognak a helyszínre juttatni. Amint a helyszínre érkeznek a minisztériumi aurorok, azonnal megindul a második hullám, egyenesen ide, a kastély kapujához. Feltehetőleg egy áruló segítségével addigra már nem létezik majd a birtokon hoptanálás-gátló tér, és arra számítanak, hogy azonnal megkezdhetik az ostromot. Ennyit sikerült megtudnom.
- Ha az életedre törtek, Perselus, hogyan sikerült tovább kémkedned? - firtatta kissé éles hangon Elphias Dodge.
- Százfülé-főzettel - vetette oda lenézően a bájitalmester, ám erre már Mordon és Lupin is felkapta a fejét. Piton figyelmét nem kerülte el az apró mozzanat. - Gondolom, most elvárják, hogy elnézést kérjek azoktól, akiknek az alakját kénytelen voltam felvenni, amikor a szükség úgy kívánta - mondta ajkát enyhén lebiggyesztve. Kijelentésével sikeresen elkerülte, hogy valóban elnézést kérjen a két férfitől.
- Tudja valaki, mennyi ideig tartanak az ilyen mérkőzések? - kérdezte az igazgatónő.
- Ha jól emlékszem legalább kilencven, és legfeljebb százhusz percig tart maga a játék, de van közben egy rövid szünet, és a végén még elhúzódhat akár fél órát is, ha tizenegyes rúgásokkal kell eldönteni a mérkőzést - felelte Harry, felidézve az évekkal ezelőtt Dudleytől hallottakat. A varázslók olyan értetlenül bámultak rá, mintha legalábbis párszázóul beszélt volna.
- Akkor hát kiosztom a legsürgetőbb feladatokat - vette vissza a szót McGalagony professzor. - Granger és Weasley, önök tudnak patrónussal üzenetet küldeni?
- Igen, professzor. Harry megtanított rá minket.
- Rendben. Akkor a térkép megfigyelését maguk látják el minden nap felváltva a tanórák végétől takarodóig. Ezentúl senki nem hagyhatja el sem a kastélyt, sem a birtokot, és nem is érkezhet. Ha ilyesmit észlelnek, azonnal értesítsenek! Charlie Weasley és Hagrid, kérem, ellenőrizzék gyakrabban a sárkányokat és a Tiltott Rengeteget! Bill Weasley, kérem, tegyen biztonsági zárat és jelszavas védelmet a birtok kapujára és a kastély összes bejáratára! Alastor és Remus, a térkép alapján járják végig, és erősítsék meg a titkos folyosókat lezáró varázslatokat! Tonks és Kingsley felváltva őrizték az óratornyot! A házvezetők erősítsék meg a klubhelyiségek és a hálókörletek védelmét! Egy nappal a feltételezett támadás előtt újra itt találkozunk, megtárgyaljuk a konkrét haditervet.
- McGalagony professzor, szeretnénk mi is kivenni a részünket a felkészülésből - jelentkezett George. - A legutóbbi fejlesztésünk, a Patrónus Gömböc már csak sokszorosításra vár. Nagyon hatékony segítség lehet a dementorok

támadásakor. - A kérdő tekintetek láttán az ikrek egymás szavába vágva elmagyarázták a találmány lényegét. - Egy alma méretű gömb belsejében a megidézés pillanatában konzervált patrónus rejtőzik.

- Amint földhöz vágják, vagy bármi más módon összetörik, kiszabadul a gömb formájú patrónus,...

- ... és bár az alakja nem egy konkrét lélek lenyomatát hordozza magán,...

- ... ugyanúgy, mint az inkarnálódott patrónusok, képes visszatartani, vagy elűzni a dementorokat.

- Értésíteni fogom a minisztert, hogy rendelkezjen belőle, és szereljék fel vele az összes veszélyeztetett intézmény: a Mágiaügyi Minisztérium, a Szent Mungó, a Gringotts és a Roxfort dolgozóit - jelentette ki habozás nélkül Kingsley.

Miután befejeztnek tekintették a gyűlést, a jelenlévők kis csoportokban elkezdtek megtárgyalni az új információkat.

Harryt kérdésekkel bombázták a rend tagjai. Látszólag igyekezett segítőkésznek látszani, de észrevétlenül bevonta a társalgásba Ront és Hermionét is. Amikor már belemelegedtek a horcruxok megszerzésének részleteibe, egy óvatlan pillanatban elsomfordált, és inkább Lupin és Tonks társaságát kereste. Piton a háttérbe vonulva szemlélte a többieket, és csak néha vetett egy-egy lapos pillantást Albus Dumbledore festménye és Harry Potter felé.

- Harry, annyira aggódtam miattad! - mondta Lupin, és Harry vállára tette a kezét.

- Dumbledore Menedékében voltam Aberforth és Piton társaságában.

- Örülök, hogy jól vagy. Köszönöm, hogy elküldtetek a Farkasölőfű-főzet receptjét.

- Ez csak természetes. Örülök, hogy hasznát vette. Vége van a hosszú küldetésnek? Ugye most már nem megy el ilyen sok időre?

- Remélem, Harry, hogy már nem lesz szükség rá.

- Örülnék, ha találkozhatnánk néha - jegyezte meg kissé bátortalanul a fiú.

- Ennek én is nagyon örülnék.

- Egyetértek - kapcsolódott be Tonks is a beszélgetésbe. - Annyit azonban elvárok ezentúl, hogy ne etesetek mindenféle maszlaggal, amikor ki-be mászkáltok a kapun. Inkább mondd azt, hogy titkos, és nem faggatózom, rendben?

- Megegyeztünk - sütötte le a szeméit zavarában Harry.

Ebben a pillanatban Ron és Hermione léptek hozzájuk, és szabadkozva félrevonták barátjukat a terem üresen álló felébe. A rendtagok többsége addigra elhagyta a helyiséget. Nemsokára már csak ők hárman maradtak, és háttal nekik Perselus Piton álldogált messziről méregetve Albus Dumbledore portréját.

- Harry, ezzel a Piton dologgal nagyon beugrattál minket - kezdte Ron, szemrehányó tekintettel méregetve barátját. - El sem tudom képzelni, hogy jutott eszedbe megmenteni a vén denevér életét!

- Ne viccelj, Ron. Te sem hagytad volna, hogy meghaljon a kezeid között, ha lett volna esélyed megmenteni - ellenkezett Harry, de a másik arcán látszott, hogy teljesen más véleményen van. - Hermione, te tudtad, igaz?

- Ez azért túlzás. Nem voltam biztos benne, csak egy lehetőség volt. Akkor állt össze a kép, amikor itt felsoroltad a titokzatos *barátoddal* kapcsolatos információkat - felelte a lány, arcán szerény mosollyal.

- *Baráttal?* Ezt nem hiszem el! - méltatlankodott Ron.

- Maradj már, Ron! Sokkal fontosabb dolgok is vannak, amiket szerintem tisztáznunk kéne.

- Mire gondolsz? - kapta fel a fejét Harry.

- Az utolsó horcruxszal kapcsolatban még nem mondtál semmit - jelentette ki választ várva a lány.

- Mikor találtad meg? - csatlakozott a lányhoz Ron is, megfélemlítve Piton szerepéről. - Tudunk segíteni?

- Ez sajnos olyasmi, amit csak én tudok megoldani - közölte Harry. Társai tanácstalan arcát látva úgy döntött, ködösíteni fog, mert nem bírta volna elviselni, hogy megtudják róla az igazat. - Tudjátok, a jóslatról van szó. Itt jövök én a képbe.

- Ezt nem értem - értetlenkedett továbbra is Ron.

- Hát nem érted? A Sötét Nagyúr egyenrangúként jelöli meg, de benne olyan erő lakik, amit a Sötét Nagyúr nem ismer... És egyikük meghal a másik keze által, mert nem élhet az egyik, míg él a másik...

- Eddig világos, Harry. Csakhogy az utolsó horcrux elpusztítása nélkül Voldemort nem hal meg.

- Talán azért találtuk meg a kelyhet Godric's Hollow-ban, mert azt már nem volt ideje létrehozni - vetette fel Harry.

- Nem valószínű - ellenkezett Hermione. - Akkor egyszerűen megkérte volna egy halálfalóját, hogy hozza el neki, és megcsinálta volna utólag...

- Csakhogy Voldemort az ellenőrzést éppen Pitonra bízta, hogy ezzel is emlékeztesse árulására. Ő pedig hazudhatta azt, hogy nem találta ott Hugrbug Helga ezüst csészéjét - érvelt Harry, és nagyon remélte, hogy barátai végre megelégszenek ezzel a magyarázattal. - Az is lehet, hogy Voldemort a bukása után nem mert még egyszer ugyanazzal próbálkozni. Ki tudja?

A lányon látszott, hogy nem győzte meg, és biztos benne, hogy a fiú továbbra is titkol valamit.

- Remélem, tudod, mit csinálsz, Harry. Ránk mindig számíthatsz.

Harry megölelte barátait, és közben mardosta az önvád az újabb hazugságok miatt.

Ahogy az ajtó felé indultak összetaláltak a szintén kifelé tartó bájtalmesterrel. Harry előre engedte barátait, és megállt a férfi előtt.

- Most mihez fog kezdeni?

- Rövidesen vissza kell térnem a Menedékbe, hogy befejezzem a Nagyúr pálcájának ellenszerét. Aberforth azt mondta, hogy jár egyet a kastélyban, azután velem tart. Addig felkeresem a lakosztályomat, és nagyon remélem, hogy mindent rendben találok.

Én is - gondolta Harry, de hangosan csak ennyit mondott:

- A Griffendél klubhelyiségében leszek. Küldjön egy patrónust, mielőtt indulnak. Magukkal megyek.

Piton felvont szemöldökkel méregette a fiút.

- Ahogy gondolod.

Mindketten az ajtó felé léptek, amikor Albus Dumbledore hangja hangzott fel a hátuk mögött.

- Perselus, kérem, válthatnék néhány szót önnel?

A bájitalmester arca megfeszült, és Harrynek úgy tűnt, hogy a férfi a legszívesebben kihagyná az előtte álló beszélgetést.

Néhány óra múlva három alak lépkedett gondolataiba merülve a Roxfort birtok határa felé.

„Minden erőddel segítened kell a fiút, hogy sikerrel járjon” - csengtek vissza Perselus Piton fejében a volt igazgató szavai. Tudta, hogy meg fogja tenni, hisz nincsen más választása: hűségesküje kötelezi. Tisztában volt vele, hogy ha Harry Potter meghal, akkor neki is vége, mégsem habozott.

Harry még ajkán érezte Ginny csókját, és maga előtt látta a lány könnyáztatta arcát. Tudta, hogy néhány nap múlva visszatér hozzá, azt azonban senki sem tudhatta túlélilik-e majd a bekövetkező támadást.

Aberforth némán ballagott mellettük, és azon morfondírozott, mennyivel békésebb volt az élete néhány hónappal ezelőtt.